

formar la nostra relació amb el temps...

—Aquest és un art que desaprenem, malauradament, i hi haurem de tornar; haurem de recuperar una relació amb el temps justa, equilibrada i creativa. Hem convertit el temps en el nostre mal més malèfic, perquè el considerem el bé més preuat, però mai no en tenim, de temps.

Què són els instants sense causa? El repòs creador?

—M'agrada molt la frase del místic Angelus Silesius: “La rosa no té un

perquè”. Si ho pensem bé, les coses més importants de la vida són inútils. L'amor, l'amistat, la bellesa, la generositat... i, amb tot, hem transformat la cultura contemporània en una dictadura de l'utilitarisme. Només té valor allò que té una utilitat immediata. És per això que ens costa aixecar els ulls de terra.

Quin paper hi té l'amor, en aquesta espiritualitat?

—Com diu Dante, a *La Divina Comèdia* —aquest llibre extraordinari!—, és “l'amor que mou el Sol / i les altres

estrelles”. La veritable clau és l'amor. És l'energia de la vida. El seu propulsor diví. Sant Pau tenia raó quan deia: “sense amor no sóc res”.

Finalment, quines són les implicacions ètiques de la mística de l'instant present?

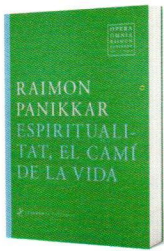
—Una atenció més gran a la vida, entenent que per tocar l'essencial de la pregunta “Què és la persona humana?” no n'hi ha prou amb les receptes fetes o amb el camí d'ahir. La vida és una successió de començaments. —

DE LA MATEIXA EDITORIAL RECOMANEM:

ESPIRITUALITAT, EL CAMÍ DE LA VIDA

Raimon Panikkar

Barcelona: Fragmenta, 2012 • 512 pàgines

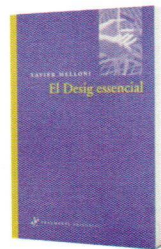

Quina mena d'espiritualitat és la pròpia del nostre temps? Raimon Panikkar considera que ha de ser una espiritualitat integral, és a dir, que ha d'implicar l'home en la seva totalitat, sense deixar de banda cap aspecte de la realitat. Panikkar convida a recuperar la consciència de la unitat que constituïm en pensar-nos com a *cos*, com a *ànima*, com a *polis* i com a *kosmos*. Viscuda d'aquesta manera, la interioritat deixa de trobar-se en oposició dialèctica amb l'exterioritat, i permet descobrir el sentit de la vida en la joia, en les sofrenes, en les passions, en tots i cadascun dels instants del present.

EL DESIG ESSENCIAL

Xavier Melloni

Barcelona: Fragmenta, 2012 • 168 pàgines

Els desitjos que ens travessen són l'expressió d'un anhel permanent de quelcom més. En tenim de tota mena, però tot i la seva aparent dispersió responen, segons Xavier Melloni, a una única passió: viure. L'impuls de la vida que es desplega en nosaltres i s'expressa a través nostre. La respiració, la gana i la set, l'amor, el poder, la bellesa, la tecnologia, el coneixement, la crida personal i la pregària són vistos per l'autor com a àmbits del desig, entès com un anhel, un èxtasi que ens condueix fora de nosaltres mateixos vers un bé sempre més gran que aspira a la unió amb l'Ésser total.